

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΑΠΟΦΑΣΗ της 2^{ης} ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΨΗΣ της ΑΝΤΑΡΣΥΑ

Α. Η κρίση, η νέα πολιτική κατάσταση και η ταξική πάλη στην Ελλάδα

1. Οι εργαζόμενοι και τα λαϊκά καταπιεσμένα στρώματα, σε όλο τον κόσμο, στην Ευρώπη και ειδικά στην Ελλάδα, βρίσκονται μπροστά σε μια βαθιά και δομική κρίση του καπιταλισμού της εποχής μας και αντιμέτωποι με μια βίαιη και ποιοτικά αντιδραστική επιτάχυνση της επίθεσης του κεφαλαίου, των κυβερνήσεων, του ΔΝΤ, της ΕΕ και όλων των υπερεθνικών μηχανισμών τους, που αξιοποιούν την καπιταλιστική κρίση για να περάσουν **σαρωτικές καπιταλιστικές αναδιαρθρώσεις**. Εμφανίζονται **νέοι, πρωτοφανείς κίνδυνοι** για την εργασία, την ασφάλιση, τις δημοκρατικές ελευθερίες, τον πολιτισμό, το περιβάλλον, την παιδεία και υγεία, με όξυνση των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών και ενίσχυση της τάσης για **πολεμικές αναμετρήσεις**, ειδικά στην ανατολική Μεσόγειο και την Εγγύς Ανατολή. Η **αντικαπιταλιστική ανατροπή** αυτής της επίθεσης με **επαναστατική προοπτική** αποτελεί **όρο επιβίωσης** για εκατομμύρια εργαζόμενους σε όλο τον κόσμο, πολύ περισσότερο στην Ελλάδα. Την ίδια ώρα πληθαίνουν οι ενδείξεις ότι παραμένει ενεργός ένας μεγάλος **παγκόσμιος εξεγερσιακός κύκλος** με πλήθος μεγάλους αγώνες σε όλο τον κόσμο, με πιο πρόσφατο παράδειγμα την ηρωική λαϊκή έκρηξη του τουρκικού λαού.

2. Τρία χρόνια μετά το πρώτο μνημόνιο ο ελληνικός καπιταλισμός, επέβαλε ένα «κοινωνικό ολοκαύτωμα» σε βάρος της εργασίας, ωστόσο, όχι μόνο δεν μπήκε σε ρυθμούς ανάπτυξης, αλλά **η κρίση του βάθυνε περισσότερο**. Επιπρόσθετα, η ΕΕ και ειδικά η ευρωζώνη, όχι μόνο δεν ξεπέρασε τη δική της κρίση, αλλά βρίσκεται μπροστά στον κίνδυνο να **πυροδοτήσει** και να γίνει το **πρώτο θύμα** ενός νέου διεθνούς κύκλου της κρίσης. Η **στρατηγική επιλογή** του ελληνικού κεφαλαίου για παραμονή στο ευρώ και η απόλυτη σύνδεσή του με την ΕΕ και την ακόμη αντιδραστικότερη προοπτική της, αποτελεί παράγοντα, αφενός στήριξης στην εσωτερική αντεργατική αντιλαϊκή επίθεση και αφετέρου **όξυνσης της κρίσης του ελληνικού καπιταλισμού**. Αντίθετα με όσα ισχυρίζεται η τρικομματική συγκυβέρνηση ΝΔ-ΠΑΣΟΚ-ΔΗΜΑΡ, **η ύφεση στην ελληνική οικονομία θα συνεχιστεί** τουλάχιστον και στα επόμενα δυο χρόνια. Το ελληνικό δημόσιο χρέος παραμένει «μη βιώσιμο» ακόμη και με καπιταλιστικούς όρους. Με βάση τα παραπάνω, ένα νέο «κούρεμα» και ένα **τέταρτο μνημόνιο** είναι ζήτημα χρόνου.

3. Τα γεγονότα του 2010 – 2012 συγκροτούν έναν πρώτο «εξεγερσιακό κύκλο», μια **πολιτική περίοδο** που σφραγίστηκε από τη **μαζική, πεισματώδη και πολύμορφη αντίσταση** των αγώνων της εργατικής τάξης και του λαού στη μνημονιακή επιδρομή, η οποία **συνέβαλε αποφασιστικά στην όξυνση της αστάθειας και στην πολιτική κρίση** του αστικού συστήματος, διαμορφώνοντας τα πρώτα στοιχεία μιας **κρίσης ηγεμονίας**. Αυτή η πολιτική κρίση εκφράστηκε με την πτώση δυο κυβερνήσεων και αποτυπώθηκε στις εκλογές με τον κατακερματισμό και πτώση των αστικών κομμάτων και την άνοδο της Αριστεράς, την οποία καρπώθηκε η διαχειριστική πολιτική του ΣΥΡΙΖΑ. Οι εργατικοί λαϊκοί αγώνες **καθυστέρησαν** την εφαρμογή των μέτρων, δημιούργησαν **μεγάλες δυσκολίες** στην υλοποίηση της επίθεσης και αποτελούν **πολύτιμη παρακαταθήκη** για τις μεγάλες αναμετρήσεις που ωριμάζουν. Το γεγονός ότι δεν κατάφεραν να προκαλέσουν **ποιοτικά ρήγματα** και, πολύ περισσότερο, **να ανατρέψουν** την επίθεση, οφείλεται σε πολλούς λόγους. Κύριες αιτίες για αυτό είναι ότι, ενώ κλονίστηκε, παραμένει **η ηγεμονία της αστικής πολιτικής και της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας** πάνω στο εργατικό και λαϊκό κίνημα σε συνδυασμό με τη **στρατηγική και πολιτική ανεπάρκεια** της ρεφορμιστικής Αριστεράς, του ΣΥΡΙΖΑ και του ΚΚΕ. Τα παραπάνω υπογραμμίζουν την ανάγκη για μια **αντικαπιταλιστική και με επαναστατική προοπτική, στρατηγική επαναθεμελίωση της Αριστεράς** και για μια **ταξική ανασυγκρότηση του εργατικού και λαϊκού κινήματος** με στόχο την ανατροπή της επίθεσης. Η

κλωνιζόμενη αστική και γραφειοκρατική ηγεμονία που εμφανίζεται στα συνδικάτα και οι μεγάλες εμπειρίες των αγώνων του δίχρονου 2010 – '12, τροφοδοτούν με **νέες, ποιοτικές δυνατότητες** σε αυτή την κατεύθυνση.

4. Από τα μέσα του 2012, η ταξική πάλη συναντά νέες δυσκολίες στη **μαζική ανάπτυξη** των εργατικών και λαϊκών αγώνων, που οφείλεται, αφενός στη **συγκρότηση της συγκυβέρνησης** ΝΔ – ΠΑΣΟΚ – ΔΗΜΑΡ, ως προσωρινή απάντηση στο ερώτημα της κυβερνητικής αστάθειας και αφετέρου, στην **επίδραση** της επιβολής των αντιδραστικών μέτρων, την πίεση της ανεργίας και της φτώχειας. Το κεφάλαιο, με όργανο τη συγκυβέρνηση Σαμαρά, αποδέχεται την ταπεινωτική εποπτεία της τρόικας ΕΚΤ-ΕΕ-ΔΝΤ υπό γερμανική ηγεμονία, για να περάσει με τη βοήθειά της μια **γενική, αντιδραστική ανασυγκρότηση του ελληνικού καπιταλισμού**, με την ελπίδα προσέλκυσης μαζικών επενδύσεων και μιας γρήγορης ανάκαμψης, η οποία θα στηρίζεται σε μια «μεσαιωνική» **υπερεκμετάλλευση της εργασίας** και σε μια **πλατιά λαϊκή εξαθλίωση**. Η κατεύθυνση αυτή ενισχύει την τάση για την επιβολή ενός **αντιδημοκρατικού αυταρχικού καθεστώτος έκτακτης ανάγκης και κοινοβουλευτικού ολοκληρωτισμού**, με αναίρεση εργατικών και λαϊκών ελευθεριών, **επιστράτευση** της ανοιχτής βίας κατά του μαζικού κινήματος και της Αριστεράς και συστηματική χρήση του «**κοινωνικού αυτοματισμού**». Σε αυτά τα πλαίσια, το κεφάλαιο χρησιμοποιεί ως τρομοκρατικό επιθετικό δόρυ τη **φασιστική απειλή και το ρατσισμό**, προστατεύει και ενισχύει το **νεοναζιστικό κόμμα της Χρυσής Αυγής**. Η επιθετική στάση της ΝΔ γύρω από το λεγόμενο «αντιρατσιστικό νομοσχέδιο» επιβεβαιώνει ότι η αντιδραστική επιθετική πολιτική τάση είναι **κυρίαρχη** στους κύκλους του κεφαλαίου. Αυτή η ακραία αντιδραστική πολιτική στροφή συνιστά **μεγάλο κίνδυνο και πρόκληση** για το εργατικό λαϊκό κίνημα και την Αριστερά.

5. Την ίδια στιγμή, **προετοιμάζονται** για όλα τα ενδεχόμενα πιέζοντας την ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ για την **πλήρη ενσωμάτωσή του** στο σύστημα με στόχο την συνέχιση της ίδιας πολιτικής έστω και σε ηπιότερη εκδοχή, την οριστική μετατροπή του σε «υπεύθυνη» δύναμη και **ανοίγοντας διαύλους διαλόγου**, αναγνωρίζοντάς τον ως «συννομιλητή». Την τάση αυτή ενισχύει και η επιλογή της ηγεσίας του ΣΥΡΙΖΑ, για μια **διαχειριστική** αντιμετώπιση της κρίσης μέσα στα όρια των πολιτικών της ΕΕ και του κεφαλαίου. Με βάση όλα, αυτά δεν πρέπει πλέον να υπάρχουν **αυταπάτες** ότι μια ενδεχόμενη «κυβέρνηση σωτηρίας με κορμό το ΣΥΡΙΖΑ» μπορεί να ακολουθήσει μια ποιοτικά διαφορετική αντιμνημονιακή φιλολαϊκή πολιτική ρήξεων και ανατροπής. Το ΚΚΕ, από την άλλη, παρά το αντικαπιταλιστικό, ακόμη και επαναστατικό φρασεολόγιο, είναι **στρατηγικά και τακτικά ανεπαρκές** να αντιμετωπίσει τόσο την αντιδραστική πολιτική, όσο και την πολιτική ενσωμάτωσης. Η γραμμή του οδηγεί τελικά στην **ήττα**. Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ωστόσο, θα συνεχίσει την **ενωτική τακτική** απέναντι στον κόσμο του ΣΥΡΙΖΑ και του ΚΚΕ, καθώς και την ανοιχτή και συντροφική συζήτηση και αντιπαράθεση, με κύριο κριτήριο την συνολική άνοδο του κινήματος, την κοινή δράση και την ενότητα των ταξικών δυνάμεων, ειδικά μέσα το εργατικό κίνημα.

6. Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ εκτιμά ότι η πολιτική αστάθεια, η πολιτική κρίση και τα στοιχεία κρίσης ηγεμονίας θα επανεμφανιστούν με **νέες μορφές και μεγαλύτερη οξύτητα**, στο έδαφος των περιπλοκών της κρίσης και των μαζικών αγώνων. Την ίδια στιγμή, **οι κλαδικόι, επιχειρησιακοί και λαϊκοί αγώνες και αντιδράσεις** του τελευταίου διαστήματος (π.χ., Μετρό, ΟΛΜΕ, ΜΕΒΓΑΛ, Σκουριές κ.α.), παρά τις αδυναμίες τους, δείχνουν ότι το εργατικό και λαϊκό κίνημα αναζητεί δρόμους για **να σπάσει τη βία και τρομοκρατία**, να αναγκάσει σε μια **πρώτη ήττα** το κεφάλαιο και την κυβέρνηση, **να ανοίξει το δρόμο** για την ανατροπή της βάρβαρης «μνημονιακής» επέλασης. Στη δυναμική των συσχετισμών, παρά τις διάφορες καμπές στην ταξική πάλη, αναπτύσσεται η τάση που διαπίστωσε η 1^η Συνδιάσκεψη της ΑΝΤΑΡΣΥΑ για μια «ιστορική περίοδο που θα χαρακτηρίζεται από πολλαπλές κοινωνικές εκρήξεις, απρόβλεπτες λαϊκές εξεγέρσεις, ακόμη και επαναστατικά γεγονότα». Η τάση αυτή οπωσδήποτε **δεν είναι**

ευθύγραμμη, ούτε ταυτίζεται με τους κύκλους της οικονομικής κρίσης. Ωστόσο, δημιουργεί, μεσοπρόθεσμα, **συνθήκες για το ξέσπασμα επαναστατικών καταστάσεων** στη μια ή στην άλλη χώρα, ακόμη και στις καπιταλιστικά ανεπτυγμένες, σε διεθνική αλληλεπίδραση, **πολύ περισσότερο στη χώρα μας**. Η τάση αυτή θα αντιμετωπιστεί από το κεφάλαιο με την **όξυνση της αντεπαναστατικής επίθεσης**. Η ΑΝΤΑΡΣΙΑ, η αντικαπιταλιστική, επαναστατική και κομμουνιστική Αριστερά, γενικότερα, η ανατρεπτική Αριστερά και το ταξικό εργατικό λαϊκό κίνημα, **πρέπει να προετοιμαστούν** θεωρητικά, πολιτικά, κινηματικά για να αξιοποιήσουν τις επερχόμενες αναμετρήσεις για μια **αντικαπιταλιστική ανατροπή της επίθεσης και για να ανοίξει ο δρόμος για την επαναστατική διαδικασία**.

7. Η σημερινή, βαθιά δομική κρίση του καπιταλισμού **παραμένει ενεργή**, θα γνωρίσει και νέες περιπλοκές, πιθανόν και παροδικές, σαθρές και αναιμικές ανακάμψεις. Ωστόσο, η δομική κρίση του κεφαλαίου θα λυθεί τελικά, ή με τη **βίαιη καπιταλιστική καταστροφή των υπερσυσσωρευμένων κεφαλαίων** και μια νέα ποιοτική, αντιδραστική και συνολική ανασυγκρότηση του συστήματος ή με τη **βίαιη επαναστατική απαλλοτρίωση του κεφαλαίου**, για την υπέρβαση του καπιταλισμού και την κατάργηση της κεφαλαιακής σχέσης, με την **πορεία προς το σοσιαλισμό - κομμουνισμό της εποχής μας**. Τη μόνη ιστορική προοπτική που μπορεί να γλιτώσει τους λαούς από τη βαρβαρότητα. Αυτές οι «δυο προοπτικές» γεννούν μια **νέα εποχή της ταξικής πάλης**. Οδηγούν σε μια ανώτερη σύγκρουση μεταξύ εργασίας και κεφαλαίου, σε ένα **νέο γύρο επαναστάσεων** προς το σοσιαλισμό και κομμουνισμό, στην αναμέτρηση με το **ερώτημα της εξουσίας** και κυβέρνησης των εργαζομένων και των σύμμαχων λαϊκών στρωμάτων. Η **σύγχρονη εργατική τάξη**, ο συλλογικός εργαζόμενος της εποχής μας, δεν υφίσταται μόνο μεγαλύτερη εκμετάλλευση και επισφάλεια, πάνω από όλα, **έχει τη γνώση και τη δυνατότητα** για μια νέα οργάνωση της παραγωγής και της κοινωνίας, όπου αυτή θα έχει τη διεύθυνσή της. Η ΑΝΤΑΡΣΙΑ στρατεύεται σε αυτή την προοπτική.

B. Η πολιτική πρόταση και το πρόγραμμα της ΑΝΤΑΡΣΙΑ

8. **Κεντρικός πολιτικός στόχος** της ΑΝΤΑΡΣΙΑ, για την ιστορική περίοδο που βρισκόμαστε, είναι η **αντικαπιταλιστική ανατροπή της επίθεσης** του κεφαλαίου, των κυβερνήσεών του, της ΕΕ και του ΔΝΤ, με το αναγκαίο **αντικαπιταλιστικό μεταβατικό πρόγραμμα**. Η αντικαπιταλιστική ανατροπή θα επιβληθεί από ένα **αγωνιστικό μέτωπο ρήξης και ανατροπής** με πυρήνα ένα **ταξικά ανασυγκροτημένο εργατικό κίνημα**, με την πολιτική ηγεμονία ενός ισχυρού **πόλου – πολιτικού μετώπου της αντικαπιταλιστικής, αντιμπεριαλιστικής, αντι-ΕΕ και ανατρεπτικής Αριστεράς** και κάτω από τη δύναμη του **παλλαϊκού – πανεργατικού ξεσηκωμού**. Η αντικαπιταλιστική ανατροπή της επίθεσης θα ανοίξει το δρόμο για την **επανάσταση**, για τη διεκδίκηση και κατάκτηση της εξουσίας και της κυβέρνησης από τις μαχόμενες δυνάμεις των εργαζομένων και του λαϊκού κινήματος, τη σύγκρουση και τελικά τη συντριβή του αστικού κράτους.

9. **Καθοριστικό στοιχείο** μιας τέτοιας πορείας αποτελεί η επιμονή και η ανάδειξη του αναγκαίου **μεταβατικού αντικαπιταλιστικού προγράμματος**. Πρόκειται για ένα πρόγραμμα για την επιβίωση και την ουσιαστική βελτίωση των όρων οικονομικής και κοινωνικής ζωής των εργαζομένων και του λαού, άρρηκτα δεμένο με την πάλη για τη διαγραφή του χρέους, την έξοδο από το ευρώ και την ΕΕ, τον εργατικό έλεγχο και τις εθνικοποιήσεις, τη μονομερή καταγγελία όλων των μνημονίων, των «μεσοπρόθεσμων» και των δανειακών συμβάσεων. Ένα πρόγραμμα που υπερασπίζεται τις θέσεις εργασίας και τις συλλογικές παραγωγικές δυνατότητες της κοινωνίας ενάντια στους νόμους της αγοράς και την πολιτική της ΕΕ. Το πρόγραμμα αυτό ανταποκρίνεται στα **άμεσα και ζωτικά συμφέροντα** των μαζών. Συνδέει άρρηκτα την πάλη για τη ζωή της εργατικής τάξης και του λαού με την **επαναστατική προοπτική**, ανοίγοντας τον δρόμο για το σοσιαλιστικό – κομμουνιστικό μετασχηματισμό της ελληνικής

κοινωνίας. Πείθει ότι μπορούμε στηριγμένοι στις δυνάμεις και την πάλη του λαού να ζήσουμε, να παράγουμε και να επιβιώσουμε, να έχουμε καύσιμα και υποδομές, υγεία, παιδεία και ασφάλιση, δικαιοσύνη και ποιότητα ζωής, χωρίς ευρώ και ΕΕ, χωρίς χρέος, έξω και πέρα από τη λογική της αγοράς. Με στοιχεία πραγματικής δημοκρατίας απέναντι στην αυταρχική και αντιδραστική μετάλλαξη του πολιτικού συστήματος.

10. Το πρόγραμμα αυτό είναι **αντικαπιταλιστικό** καθώς έρχεται σε σύγκρουση με τις δυνάμεις του κεφαλαίου και τους νόμους του συστήματος, λογική που **επιβάλλεται από τον χαρακτήρα της κρίσης**. Είναι **αντιμπεριαλιστικό** γιατί βάζει απέναντί του τις μπεριαλιστικές δυνάμεις και οργανισμούς αναδεικνύοντας τον ταξικό τους ρόλο και τη συμμαχία τους με την ελληνική ολιγαρχία. Είναι **δημοκρατικό** γιατί ενσωματώνει τα σύγχρονα δημοκρατικά δικαιώματα των εργαζομένων και την αντιφασιστική πάλη. Έχει σαν στόχο **να ενώσει** την κατακερματισμένη εργατική τάξη στον πολιτικό αγώνα και να οικοδομήσει **τη συμμαχία της** με τα υπόλοιπα λαϊκά, εκμεταλλευόμενα στρώματα, που καταστρέφονται από την επίθεση του μεγάλου κεφαλαίου και των πολυεθνικών μονοπωλίων, με **εργατική ηγεμονία**. Δεν έχει στόχο να «συμμαχήσει» με μη μονοπωλιακά στρώματα της αστικής τάξης.

11. Οι βασικοί άξονες πάλης αυτού του προγράμματος είναι:

- Η **μονομερής καταγγελία των μνημονίων για** την άμεση βελτίωση της θέσης της εργατικής τάξης και των λαϊκών στρωμάτων, με κρίκο την κατάργηση όλων των μνημονιακών νόμων που αφορούν εισόδημα, συντάξεις, συλλογικές συμβάσεις εργασίας και με προοπτική την παραπέρα βελτίωση.

- Η **ανατροπή της συγκυβέρνησης ΝΔ-ΠΑΣΟΚ-ΔΗΜΑΡ** και κάθε κυβέρνησης που εφαρμόζει τα μνημόνια και διαχειρίζεται την επίθεση του κεφαλαίου.

- Η **εκδίωξη της τρικούας ΕΚΤ-ΕΕ-ΔΝΤ** και όλων των παραμηχανισμών της ΕΕ, η κατάκτηση και διεύρυνση της εργατικής λαϊκής κυριαρχίας και του δικαιώματος του λαού να αποφασίζει για τις τύχες του.

- Η **διαγραφή του χρέους** με άμεση στάση πληρωμών στους πιστωτές.

- Η **εθνικοποίηση των τραπεζών και των μεγάλων επιχειρήσεων**, συμπεριλαμβανομένων και αυτών που κλείνουν και απολύουν, με **εργατικό – λαϊκό έλεγχο** και χωρίς αποζημίωση.

- Η **έξοδος από το ευρώ και την ΕΕ**, την οποία η ΑΝΤΑΡΣΥΑ προωθεί ως αίτημα αντικαπιταλιστικού χαρακτήρα για μια νέα διεθνιστική πορεία.

- Η **ανατροπή της αντιδημοκρατικής πολιτικής** της βίας, της καταστολής και του καθεστώτος έκτακτης ανάγκης με δημοκρατικές κατακτήσεις υπέρ των εργαζομένων και του λαού.

- Η **πάλη κατά της φασιστικής απειλής και του ρατσισμού** για την υπεράσπιση, νομιμοποίηση, απόδοση της ιθαγένειας στα παιδιά τους και κατοχύρωση των δικαιωμάτων των μεταναστών ως αναπόσπαστο κομμάτι της εργατικής τάξης.

- Η **έξοδος από το ΝΑΤΟ**, το κλείσιμο των βάσεων, η **καταδίκη και άρνηση συμμετοχής στις ιμπεριαλιστικές εκστρατείες** σε όλο τον κόσμο και, άμεσα, στη Συρία. Η αποτροπή της απειλής ιμπεριαλιστικού πολέμου στην περιοχή μας, η διάλυση του άξονα Ελλάδα - Ισραήλ.

- Η **υπεράσπιση των συλλογικών παραγωγικών δυνατοτήτων** για να μείνουν ανοιχτές επιχειρήσεις και εργοστάσια με εργατικό έλεγχο, για να καλλιεργηθεί η γη από την μικρή και φτωχή αγροτιά και για να ζήσουν τα αυτοαπασχολούμενα λαϊκά στρώματα με τους συνεταιρισμούς τους.

- Η **υπεράσπιση και διεύρυνση των κοινωνικών και πολιτικών δικαιωμάτων των γυναικών και όλων των ανθρώπων που υφίστανται διακρίσεις λόγω του σεξουαλικού προσανατολισμού τους.**

- Η **υπεράσπιση της φύσης και του περιβάλλοντος** από τη ληστική επιδρομή του κεφαλαίου.

12. Συνολικά το μεταβατικό αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα της ΑΝΤΑΡΣΥΑ είναι ένα πρόγραμμα πάλης που προτείνουμε **στο μαζικό εργατικό λαϊκό κίνημα**. Έρχεται σε σύγκρουση με την αστική πολιτική ηγεμονία και κυριαρχία και επιδιώκει άμεσα την **υλική αλλαγή του συσχετισμού δύναμης**, αποτελώντας οδηγό για τη δράση και την επιβολή κατακτήσεων προς όφελος των εργαζομένων. Η πάλη για την εφαρμογή αυτού του προγράμματος θα δείξει ότι η οριστική **απαλλαγή από την εκμετάλλευση και την καταπίεση** δεν μπορεί να έρθει παρά μόνο μέσα από την επαναστατική διαδικασία και την εξουσία των ίδιων των εργαζομένων. Τα παραπάνω ορίζουν με σαφήνεια ότι είναι ένα πρόγραμμα **«μεταβατικό» προς την επανάσταση**, το σοσιαλισμό και τελικά τον κομμουνισμό. Ότι είναι πρόγραμμα **συγκέντρωσης δυνάμεων και γεφύρωσης** του σήμερα με το αύριο του κινήματος.

13. Στη βάση ενός τέτοιου προγράμματος, ένα **ισχυρό, πολιτικοποιημένο εργατικό-λαϊκό κίνημα**, μπορεί να ανατρέψει την κυβέρνηση και τα μνημόνια, να «ξηλώσει» το μνημονιακό «κεκτημένο» της αστικής τάξης, **να επαναφέρει και να διευρύνει τα εργατικά λαϊκά δικαιώματα**. Μια τέτοια κατεύθυνση απαιτεί ένα νέο γύρο μαζικών και αποφασιστικών αγώνων, απαιτεί έναν πολύμορφο **«παρατεταμένο λαϊκό πόλεμο»**. Αντίθετα, η αντιμετώπιση της κυβέρνησης με όρους «κοινοβουλευτικής αναμονής» οδηγεί στην ήττα.

14. Μέσα στη διαδικασία του ταξικού αγώνα και του λαϊκού ξεσηκωμού ο λαός θα οργανώνεται οικοδομώντας τα δικά του **όργανα του κινήματος**, με εργατική δημοκρατία στα συνδικάτα και γενίκευση των μορφών συντονισμού σε ρήξη με τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία, με λαϊκές συνελεύσεις στις γειτονιές και γενίκευση των **κινηματικών πρακτικών αλληλεγγύης**, με επέκταση των μορφών **λαϊκής αυτοάμυνας**, ξεκινώντας, σήμερα, από την πάλη **ενάντια στην φασιστική απειλή και την κλιμάκωση της καταστολής**.

15. Το πρόγραμμα αυτό, **στο σύνολό του**, θα υλοποιηθεί από την **πολιτική εξουσία και κυβέρνηση της εργατικής τάξης και των σύμμαχων λαϊκών στρωμάτων**. Η διεκδίκηση της εξουσίας των εργαζομένων απαιτεί: **Πρώτο**, ένα μεταβατικό αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα που να παίρνει θέση πάνω στα βασικά ερωτήματα, άρα να μιλάει για την έξοδο από το ευρώ και την ΕΕ, για τη διαγραφή του χρέους, για τις εθνικοποιήσεις κ.α., σε ρήξη με τη «νομιμότητα» και το «ευρωπαϊκό κεκτημένο». **Δεύτερον**, πραγματική σύγκρουση με τους **κατασταλτικούς μηχανισμούς** και την **εξουσία του κεφαλαίου**, με συνδυασμό εξωκοινοβουλευτικών και κοινοβουλευτικών μορφών πάλης. **Τρίτον**, απαιτεί **ρωμαλέο λαϊκό κίνημα**, με **αντιθεσμούς λαϊκής εξουσίας**, με μορφές λαϊκής αλληλεγγύης, αυτοοργάνωσης και **αυτοάμυνας**. Χωρίς όλες τις μορφές πάλης, με τις οποίες ο ίδιος ο οργανωμένος

λαός κάνει πράξη το μεταβατικό πρόγραμμα, δεν μπορεί να υπάρχει εξουσία των εργαζομένων. Για αυτό και επιμένουμε ότι, σε κάθε περίπτωση, η δυνατότητα επαναστατικής ανατροπής και πραγματικής εργατικής διεξόδου περνάει από τη συγκρότηση αυτοτελών μορφών πάλης για την εργατική εξουσία, **ανταγωνιστικών και εξωτερικών προς το αστικό κράτος**. Διαφορετικά ο κίνδυνος της ενσωμάτωσης ή και της ήττας θα παραμένει ανοιχτός.

Γ. Το Αγωνιστικό Μέτωπο Ρήξης και Ανατροπής

16. Η νέα κατάσταση και οι προηγούμενες εμπειρίες καλούν σε μια **αποφασιστική αναβάθμιση** της πολιτικής γραμμής του **αγωνιστικού μετώπου ρήξης και ανατροπής (ΑΜΡΑ)** με καρδιά ένα **ταξικά ανασυγκροτημένο εργατικό κίνημα**, που θα συνδέεται και θα εμπνέεται από το αντικαπιταλιστικό μεταβατικό πρόγραμμα. Για τη συγκρότηση της κοινωνικής συμμαχίας των αγωνιζόμενων λαϊκών μαζών, με εργατική ηγεμονία και ανατρεπτική πολιτική προοπτική. Της μόνης συμμαχίας που μπορεί να νικήσει την κυβέρνηση και να ανατρέψει την επίθεση, να επιβάλει κατακτήσεις και αντιστροφή της ιστορικής πορείας.

17. Η **ταξική ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος** ως καρδιά του ΑΜΡΑ, περνά μέσα από:

- Τη δημιουργία ενός **ενοποιημένου και μαζικού συντονισμού** από ταξικά πρωτοβάθμια σωματεία, αγωνιστικές ομοσπονδίες και μαζικές επιτροπές αγώνα, που θα αποτελέσει ένα πραγματικό **αγωνιστικό σημείο αναφοράς** μέσα στο εργατικό συνδικαλιστικό κίνημα, για να συγκρουστεί και να ξεπεράσει τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία σε ΓΣΕΕ – ΑΔΕΔΥ, ομοσπονδίες και σωματεία.
- Την οργανωμένη, σκληρή προσπάθεια για την **ταξική ανασυγκρότηση των σωματείων σε δημόσιο και ιδιωτικό τομέα** και τη **δημιουργία νέων**, ειδικά στον **ιδιωτικό τομέα**.
- Την **ενίσχυση και συντονισμό των ταξικών πολιτικοσυνδικαλιστικών σχημάτων**, για τη συμβολή σε μια **εργατική ταξική συσπείρωση** όλων των δυνάμεων του αντισυνδιαχειριστικού συνδικαλισμού για την ταξική ανασυγκρότηση του εργατικού συνδικαλιστικού κινήματος.
- Τέλος, χρειάζεται να δυναμώσουν **οι πολιτικές πρωτοβουλίες** που θα επιτρέψουν στο εργατικό κίνημα να ενισχύσει **τον πολιτικό του ρόλο**, ως οργανωτή και δύναμη κρούσης των ευρύτερων λαϊκών διεκδικήσεων στις επερχόμενες μάχες.

18. Το ΑΜΡΑ, επιπλέον, οικοδομείται μέσα από την προσπάθεια για:

- Ένα **σύγχρονο κίνημα ανέργων** με τοπικές επιτροπές σε όλες τις γειτονιές και τις περιοχές, συνδεδεμένο με το εργατικό κίνημα και τα συνδικάτα.
- Ένα **εργατικό και λαϊκό μέτωπο πάλης υπέρ των ελευθεριών και δημοκρατικών δικαιώματων**, στηρίζοντας τη δουλειά της ΚΕΔΔΕ, .
- Ένα **μαζικό αντιρατσιστικό και αντιφασιστικό κίνημα** με τη συμβολή και συνεργασία της ΑΝΤΑΡΣΙΑ στην ΚΕΕΡΦΑ, με ενιαιομετωπική δράση στις γειτονιές, ενιαίες αντιφασιστικές επιτροπές στη βάση και με συντονισμό τους, πάντα με όρους κινήματος και όχι με τη λογική του «συνταγματικού τόξου».

- Την **πάλη κατά της ΕΕ και του ευρώ**, στηρίζοντας τη σχετική πρωτοβουλία.
- Τις **μορφές λαϊκής αυτοοργάνωσης, αλληλεγγύης, ανυπακοής στα χαράτσια και αυτοάμυνας** στις γειτονιές και τις πόλεις, σε ταξική αγωνιστική κατεύθυνση.
- Ένα μαχόμενο μαζικό **κίνημα της νεολαίας ανατρεπτικής κατεύθυνσης** σε συμμαχία με το ταξικό εργατικό κίνημα.
- Μέτωπα πάλης για την **υπεράσπιση των δημόσιων κοινωνικών αγαθών** (υγεία, παιδεία, νερό, ενέργεια, μεταφορές κ.α.) ενάντια στις **ιδιωτικοποιήσεις** και την εκποίηση της δημόσιας περιουσίας,
- Τον αγώνα για την **υπεράσπιση του περιβάλλοντος και της πόλης** ενάντια στις ληστρικές επενδύσεις του κεφαλαίου.

19. Για την οικοδόμηση του αγωνιστικού μετώπου ρήξης και ανατροπής **απευθυνόμαστε στη βάση και τις κορυφές** όλων των κοινωνικών και πολιτικών **ρευμάτων του αγώνα** και σε **όλες τις δυνάμεις της Αριστεράς** για κοινή δράση στο μαζικό κίνημα και σε μέτωπα της περιόδου, με όρους ισοτιμίας και σεβασμό στις απόψεις, με βάση τα κεκτημένα του κινήματος. Η **κοινή δράση της Αριστεράς**, ειδικά των **μαχόμενων** δυνάμεών της, ανεξάρτητα από το χώρο που ανήκουν, αποτελεί μια ισχυρή προϋπόθεση για την ανάπτυξη ενός κινήματος ανατροπής.

Δ. Ο πόλος της αντικαπιταλιστικής επαναστατικής ανατρεπτικής Αριστεράς

και η μετωπική πολιτική συμπόρευση για την ανατροπή

20. Επιδίωξη της ANTAPESSA είναι η συσπείρωση των ευρύτερων δυνατών δυνάμεων για τη δημιουργία ενός **μαζικού πόλου – πολιτικού μετώπου της αντικαπιταλιστικής επαναστατικής Αριστεράς** και των **ευρύτερων δυνάμεων της ανατροπής**, με την **ηγemonία του αντικαπιταλιστικού μεταβατικού προγράμματος**. Αυτός ο μαζικός πόλος – πολιτικό μέτωπο είναι αντικειμενικά απαραίτητος για τη δημιουργία του αγωνιστικού μετώπου ρήξης και ανατροπής και για την ταξική ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος.

21. Άμεσο βήμα σε αυτή την κατεύθυνση είναι η **«μετωπική πολιτική συμπόρευση για την ανατροπή»**, η συμπόρευση των δυνάμεων της **αντικαπιταλιστικής, αντι-ΕΕ, αντι-ιμπεριαλιστικής και ριζοσπαστικής Αριστεράς**. Τέτοιες δυνάμεις είναι πρώτα απ' όλα οι **αγωνιστές και οι αγωνίστριες των κινημάτων**, ο μαχόμενος κόσμος της Αριστεράς, οι «φυσικές πρωτοπορίες» που γεννιούνται μέσα στους ταξικούς αγώνες και νοιώθουν όλο και πιο πολύ την απόσταση ανάμεσα στις ανάγκες του αγώνα και την πολιτική και κινηματική ανεπάρκεια των ηγεσιών της ρεφορμιστικής Αριστεράς. Είναι **αγωνιστές από την βάση της Αριστεράς**, δυνάμεις που προσανατολίζονται στη **ρήξη με την πολιτική του κεφαλαίου και της ΕΕ**, με ταξική παρέμβαση στο εργατικό κίνημα. Είναι δυνάμεις με **κομμουνιστική αναφορά**. Δυνάμεις που θέτουν αποφασιστικά **το ζήτημα της πάλης κατά του ευρώ και της ΕΕ**, όπως το Σχέδιο Β' - Μέτωπο Αλληλεγγύης και Ανατροπής. Είναι οι οργανώσεις της **επαναστατικής και αντιιμπεριαλιστικής Αριστεράς**, όπως η ΚΟΑ, το ΕΕΚ, την ΟΚΔΕ Εργατική Πάλη και άλλες

οργανώσεις. Είναι τα ρεύματα αριστερής αναζήτησης που διαφοροποιούνται από τα διάφορα «πατριωτικά», διαταξικά και απολίτικα ρεύματα του αντιμνημονιακού αγώνα.

Με όλες αυτές τις δυνάμεις μας ενώνει η έμφαση στην κλιμάκωση των αγώνων, η αναζήτηση ενός σύγχρονου μεταβατικού αντικαπιταλιστικού προγράμματος, η επιμονή στην αποδέσμευση από το ευρώ και την ΕΕ, η αντιμετώπιση του ερωτήματος της εξουσίας με όρους ανατροπής και όχι διαχείρισης.

Εκτίμησή μας είναι ότι **σήμερα υπάρχουν οι δυνατότητες** για μια τέτοια συμπόρευση. Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ στόχο έχει να αξιοποιήσει αυτές τις δυνατότητες **στο μέγιστο δυνατό βαθμό**, το ίδιο καλούμε να κάνουν και οι άλλες δυνάμεις στις οποίες απευθυνόμαστε. Όλοι θα κριθούμε, τελικά, από την ουσιαστική συμβολή σε αυτή την προσπάθεια.

22. Πολιτική βάση μιας τέτοιας μετωπικής συμπόρευσης είναι **το αναγκαίο κι απαραίτητο σήμερα μεταβατικό αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα**. Συγκεκριμένα: Η μονομερής κατάργηση των μνημονίων και των δανειακών συμβάσεων. Η άρνηση πληρωμής – διαγραφή του χρέους. Το διώξιμο της τρόικας και κάθε κηδεμόνα. Η έξοδος από το ευρώ και την ΕΕ αλλά και από το ΝΑΤΟ. Η εθνικοποίηση του τραπεζικού συστήματος και των επιχειρήσεων στρατηγικής σημασίας χωρίς αποζημίωση. Ο εργατικός και κοινωνικός έλεγχος στην παραγωγή και σε όλη την κοινωνία. Η πάλη για πραγματική δημοκρατία και λαϊκή κυριαρχία του εργαζόμενου λαού και η απελευθέρωση από τα δεσμά του σύγχρονου απολυταρχισμού του κεφαλαίου. Η υπεράσπιση της ζωής των εργαζομένων στην πάλη για την επιβίωση και η βελτίωση της θέσης τους ενάντια στη δικτατορία των μνημονίων, του κέρδους και της ανταγωνιστικότητας. Η ανατροπή της κυβέρνησης και της πολιτικής της, και κάθε κυβέρνησης με αντιλαϊκή πολιτική. Η γραμμή της αγωνιστικής κλιμάκωσης, η αντισυνδιαχειριστική λογική και η επίγνωση ότι δεν υπάρχει περιθώριο για μια «φιλολαϊκή» κυβερνητική διαχείριση στα πλαίσια του ευρώ, της ΕΕ και του συστήματος, η επιμονή στην ανάγκη για επαναστατικές αλλαγές και για τη διεκδίκηση μιας σύγχρονης σοσιαλιστικής προοπτικής.

23. Σε αυτή την κατεύθυνση και με βάση το περιεχόμενο που αναπτύχθηκε, η ΑΝΤΑΡΣΥΑ στρατεύεται **ενιαία** και αναλαμβάνει **την πολιτική πρωτοβουλία** να απευθυνθεί στις δυνάμεις και τους αγωνιστές που αναφέραμε. Με τις δυνάμεις και τους αγωνιστές **που θα συμφωνήσουν στο αναγκαίο περιεχόμενο**, όπως αυτό προσδιορίζεται από την προηγούμενη παράγραφο, **προχωρούμε άμεσα** στη μετωπική πολιτική συμπόρευση για την ανατροπή και στην **κοινή παρέμβαση** στις μεγάλες κοινωνικές και πολιτικές μάχες. Με **διατήρηση της αυτοτέλειας** της κάθε δύναμης και με στόχο η διαδικασία αυτή να γίνει υπόθεση όχι μόνο οργανωμένων δυνάμεων, αλλά και ανένταχτων αγωνιστών, να συζητηθεί πλατιά σε κάθε επίπεδο και **να μην είναι υπόθεση μόνο κορυφής ή «μιντιακής» διαχείρισης** της μετωπικής συμπόρευσης. **Άμεσα**, η ΑΝΤΑΡΣΥΑ προτείνει κοινή πολιτική παρέμβαση στα εξής τέσσερα μέτωπα: α) στη μάχη για την **έξοδο από το ευρώ και την ΕΕ**, β) ενάντια στις **επιστρατεύσεις** και γενικότερα για τις δημοκρατικές εργατικές και λαϊκές ελευθερίες, γ) στη δημιουργία ενός **μεγάλου ενοποιημένου εργατικού συντονισμού** και γενικότερα, στην ταξική ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος, δ) στην πάλη για την αντιμετώπιση της **φασιστικής απειλής και του ρατσισμού** και στον αγώνα για νομιμοποίηση και υπεράσπιση των μεταναστών ως τμήματος της εργατικής τάξης.

24. Η μετωπική πολιτική χρειάζεται την **αυτοτέλεια και ενίσχυση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ**, ως μέτωπο της αντικαπιταλιστικής επαναστατικής και κομμουνιστικής Αριστεράς, για την ηγεμονία του αντικαπιταλιστικού μεταβατικού προγράμματος. Δεν σημαίνει διάχυση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, πολύ περισσότερο υποκατάστασή της από τη μετωπική συμπόρευση για την ανατροπή.

Ε. Για την ανώτερη προγραμματική, μετωπική και οργανωτική συγκρότηση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ

25. Η ύπαρξη της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ως ανεξάρτητης συγκροτημένης δύναμης, διακριτού πόλου μέσα στην Αριστερά είναι ιδιαίτερα σημαντική. Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ πρέπει να αποτελέσει σήμερα ένα πρωτοπόρο ρεύμα της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς, με δημοκρατική λειτουργία, επεξεργασία μιας σύγχρονης επαναστατικής στρατηγικής, εμβάθυνση του αντικαπιταλιστικού προγράμματος πάλης και σύνδεσής του με μια σύγχρονη σοσιαλιστική και κομμουνιστική προοπτική.

Στη βάση αυτή η ΑΝΤΑΡΣΥΑ:

- Παίρνει την πρωτοβουλία για μια σοβαρή θεωρητική και πολιτική συζήτηση γύρω από το ζήτημα της σχέσης κράτους, επανάστασης, εξουσίας και κυβέρνησης στη νέα εποχή της ταξικής πάλης.
- Οργανώνει ένα σχέδιο μαχητικής αυτοτελούς προβολής της συνολικής πολιτικής της πρότασης και της μετωπικής της πολιτικής.
- Οργανώνει τα βήματα για τη βαθύτερη επεξεργασία, ενοποίηση και παρέμβασή της ιδιαίτερα στο εργατικό κίνημα, αλλά και στα άλλα μέτωπα, όπως στο δημοκρατικό, το αντιφασιστικό – αντιρατσιστικό, το αντι – ΕΕ, του περιβάλλοντος κ.α.
- Συγκροτεί νέες επιτροπές και αναβαθμίζει την πολιτική και δημοκρατική λειτουργία και παρέμβαση όλων των επιτροπών, ειδικά των κλαδικών, για την ανάπτυξη βαθύτερων πολιτικών δεσμών με την εργατική τάξη και τα λαϊκά στρώματα.
- Αναβαθμίζει ποιοτικά το μετωπικό δημοκρατικό χαρακτήρα για μια ΑΝΤΑΡΣΥΑ των οργανωμένων δυνάμεων και των ανένταχτων αγωνιστών, για μια ΑΝΤΑΡΣΥΑ των μαχόμενων και σκεπτόμενων μελών.

